

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: L.B.**, narozeného ..., bytem ..., *zastoupeného JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem, se sídlem Slovanská tř. 136, 326 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016 č. j. 2048/DS/16-3**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 24. 8. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“ nebo „*krajský soud*“) doručenou dne 14. 9. 2016, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016 č. j. 2048/DS/16-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále též „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 16. 6. 2016 č. j. MUCH 53241/2016 (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky uplatněné proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, a provedené záznamy byly potvrzeny.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a dále jako hlavní žalobní námitku uvedl, že správní orgány porušily povinnost vyrozumívat pachatele přestupku o jednotlivých záznamech počtu bodů v bodovém hodnocení řidiče, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 30. 09. 2015 sp. zn. 6 As 114/2014. K tomu žalobce dále uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že se žalovaný se neztotožňuje se závěry uvedenými v citovaném a to proto, že rozhodnutí je spojeno s konkrétně daným případem – porušení zákonem stanovených povinností řidiče. Argumentaci žalovaného ohledně změny zákona a postihu řidiče v nižším rozsahu žalobce rozumí, avšak ke všeobecnému závěru Nejvyššího správního soudu je tato argumentace dle názoru žalobce irelevantní. Je úplně jedno, zda se mění přísnost postihu za jednotlivé přestupky. Celá věc se týká výlučně povinnosti správního orgánu informovat řidiče o přidělení bodů, o konkrétním trestu. Pro věc bylo rozhodující, zda je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „*zákon o silničním provozu*“ trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení na tuto otázku odpověděl kladně. Tím se naprosto změnil dosavadní náhled na bodový systém. Ve svém důsledku to dle názoru žalobce znamená, že na veškeré tresty ve správním řízení se musí pohlížet jako na tresty uložené soudem. Jestliže je tedy třeba trest řádně uložit, musí být o trestu viník informován, což se v případě žalobce nestalo.

Dále žalobce namítal, že část výroku, kde žalovaný konstatuje, kdo je účastník řízení a jeho zástupce, aniž by věta obsahovala jakékoli sloveso či uložení povinnosti, je nepřezkoumatelná.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 25. 10. 2016, ve kterém nejprve popsal dosavadní průběh správního řízení a poté se vyjádřil k námitkám žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že cílem usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015 č. j. 6 As 114/2014-55 bylo zkoumat povahu zaznamenání bodů spadajících do doby změny legislativy účinné od 1. 8. 2011 (*zákon o silničním provozu*), provedené v registru řidiče v době, kdy pozdější zákon o silničním provozu stanovil postih za konkrétní porušení povinnosti řidiče v nižším rozsahu. K doložené judikatuře žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, proč není možné judikát na případ žalobce aplikovat. Žalovaný vycházel z obecné zásady volného hodnocení důkazů, souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a z vymezené podstaty řízení o námitkách v bodovém hodnocení řidičů. V řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tzn., zda počet zaznamenaných bodů (za porušení vybraných povinností stanovených přílohou k zákonu o silničním provozu) odpovídá spáchanému přestupku, zda je zapsán příslušnému přestupci, zda existuje způsobilý podklad pro záznamy bodů atd., se žalovaný při svém rozhodování

opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2016 (pravděpodobně měl žalovaný na mysli ze dne 4. 4. 2014) č. j. 4 As 3/2014-39, a rovněž vycházel z předmětného usnesení rozšířeného senátu. Žalovaný je přesvědčen, že tvrzenou teorií (či aplikací) závěrů předmětného usnesení žalobcem na systém zaznamenávání bodů v bodovém hodnocení řidičů dochází k účelovému a tendenčnímu výkladu v podobě tzv. „dvojího trestání“, jímž žalobce zcela pomíjí důsledek novely zákona o silničním provozu provedené zákonem č. 133/2011 Sb., kdy se některá bodová ohodnocení protiprávních jednání řidičů v silničním provozu změnila, a cílem předmětného usnesení bylo zkoumat povahu zaznamenání bodů spadajících do doby změny legislativy.

Žalovaný dále uvedl, že nelze přijmout tvrzení žalobce o povinnosti správního orgánu informovat řidiče o přidělení bodů, o konkrétním trestu, jak je řidiči trest udělen a jak je mu zapsaný počet bodů oznámen. Správní orgán I. stupně má povinnost zaznamenat body na základě oznámení o uložení pokut v blokovém řízení nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Odkazy žalobce na výše uvedené usnesení jsou dle názoru žalovaného nepřiléhavé a bezpředmětné. Proto je žalovaný považuje za liché. Zápisy bodů jsou v napadeném rozhodnutí řádně doloženy a dostatečně zdůvodněny. K tvrzení žalobce, že tzv. druhá výroková část rozhodnutí (jedná se o označení účastníka řízení) nemá sloveso a ani žádný význam z hlediska určení povinnosti, žalovaný uvedl, že takové tvrzení považuje za bezpředmětné.

Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Podle ust. § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Dle ust. § 123b odst. 1 platí, že: „*Řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání*

návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.“

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.*

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu je patrné, že dne 1. 4. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidiče spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce si následně podal u správního orgánu I. stupně dne 8. 4. 2016 námitky proti provedenému záznamu námitky, které doplnil podáním ze dne 2. 5. 2016. Námitky se prakticky shodovaly s námitkami uvedenými v žalobě, především žalobce namítal porušení povinnosti ze strany správního orgánu I. stupně oznamovat pachateli přestupku záznam jednotlivých dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče a rovněž odkazoval na usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015 č. j. 6 As 114/2014-55. Správní orgán I. stupně námitky žalobce rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016 č. j. MUCH 53241/2016 zamítl a záznam 12-ti bodů do bodového hodnocení řidiče potvrdil. Proti rozhodnutí si žalobce podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný touto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Při posuzování důvodnosti žaloby se soud zabýval v první řadě námitkou žalobce týkající se povinnosti správního orgánu vyrozumívat průběžně pachatele přestupku o jeho záznamech bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce výše uvedenou povinnost vyvozoval z povahy záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jakožto trestu. Otázkou, zda je nutné považovat záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče dle ust. § 123 odst. 1 zákona o silničním provozu považovat za trest ve smyslu ust. čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015 č. j. 6 As 114/2014-55, na který žalobce poukazyval jak v řízení správním, tak v řízení před soudem a k jehož aplikaci na případ žalobce se vyjadřoval správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Z citovaného rozhodnutí se podává, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Dále je v rozhodnutí uvedeno: „*Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu proti provedení záznamu písemně námitky příslušnému obecnímu úřadu. Stejně tak řidič může podat podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu námitky proti záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů. Z citované právní úpravy tak vyplývá, že zatímco dosažení 12 bodů je řidiči automaticky oznámeno, pro informaci o jednotlivých záznamech bodů a aktuálním bodovém stavu musí řidič vyvinout vlastní iniciativu a podat žádost u příslušného obecního úřadu nebo kontaktního místa veřejné správy. S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení*

jednotlivého záznamu. “ Z tohoto názoru rozšířeného senátu žalobce vyvozuje, že by se stejně jako trest v trestním právu, který se trestanému oznamuje, musel i pachateli přestupku každý provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče zákonem stanoveným postupem oznámit. S tímto žalobcovým výkladem však zdejší soud nesouhlasí. Z výše uvedeného je totiž patrné, že Nejvyšší správní soud pouze de lege ferenda uvedl, že by bylo vhodnější, aby bylo pachateli přestupku oznamováno provedení jednotlivých záznamů bodů do bodového hodnocení průběžně, a nejen po dosažení všech 12-ti bodů. Jedná se tudíž jen o jakýsi podnět (doporučení) soudu směřovaný zákonodárcům, aby zvážili změnu stávající zákonné úpravy, a to ve prospěch adresátů státní správy. Současná právní úprava neukládá správním orgánům ani povinnost uvádět počet bodů, které mají být do bodového hodnocení řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí přestupku, ani informovat řidiče o počtu zaznamenaných bodů dříve než dosáhne počtu všech 12-ti bodů. Obdobně se k věci vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2016 a č. j. 6 A 163/2016-39. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž v bodě 20 uvedl: „Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku, jež by stěžovatelka podle svých slov i přivítala. K tomu však nutno poznamenat, že informace o zavedení bodového systému v České republice byla tak hojně probírána v médiích, že ji lze označit za všeobecně známou. Dnes je také součástí testů žadatelů o řidičské oprávnění, takže lze bez nadsázky uzavřít, že povědomí o základních obrysech, způsobu fungování a hrozících následcích zaznamenávání bodů do registru řidičů musí mít v současné době každý držitel řidičského průkazu. Každý řidič tedy ví, resp. má vědět, že při uložení sankce za závažnější přestupek mu bude zároveň proveden záznam bodů za něj. Nemusí sice znát zpaměti přesný počet bodů za jednotlivé přestupky, avšak může si jej dohledat v zákoně o silničním provozu, příp. v některém z přehledů bodovaných přestupků ve veřejně dostupných informačních zdrojích, včetně internetu. Stejně tak si každý řidič musí být vědom toho, že se vystavuje nebezpečí pozbytí řidičského oprávnění a že toto nebezpečí se obecně zvyšuje se zvyšujícím se počtem spáchaných závažných přestupků, resp. zaznamenaných bodů. Řidič, který se chce tomuto nebezpečí vyhnout, by měl své chování upravit a zdržet se páčání dalších bodově hodnocených přestupků. Poněkud nadneseně řečeno, vhodná doba pro takovou úpravu chování nastává prakticky již po spáchaní prvního přestupku, jímž si řidič „vyslouží“ záznam bodů v registru řidičů. Pro potřeby těch řidičů, kteří chtějí své chování škálovat jemněji a páčání přestupků se zdržet teprve v situaci, kdy je od odnětí řidičského oprávnění dělí zaznamenání jednoho či dvou bodů, považuje Nejvyšší správní soud vskutku – v rozporu s názorem stěžovatelky – za dostačující možnost průběžně svůj počet bodů zjišťovat prostřednictvím výpisu z registru řidičů.“ S výše uvedeným zdejší soud plně souhlasí. Lze shrnout, že přestože je nutné záznam bodů do bodového hodnocení řidiče považovat za „trest“, nejsou správní orgány povinny každý takovýto dílčí záznam pachateli přestupku jakýmkoli způsobem oznamovat, a námitku žalobce je tak nutné považovat za nedůvodnou.

Za nedůvodnou považuje soud rovněž druhou námitku žalobce, že část výroku, kde žalovaný konstatuje, kdo je účastník řízení a jeho zástupce, aniž by věta obsahovala jakékoli sloveso či uložení povinnosti, je nepřezkoumatelná. Soud k tomu uvádí, že z kontextu celé výrokové části napadeného rozhodnutí je patrné, že poslední část výroku znějící: „Účastník řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu): L.B., nar. ..., trvale bytem ..., zastoupen JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem v Plzni, Slovanská 982/136, 326 00 Plzeň.“, kterou žalobce pokládá nepřezkoumatelnou, označuje pouze účastník správního řízení a jeho zástupce, a nemá se jím neukládat např. nějaká povinnost, sankce apod. Přestože je účastník řízení označen ve výroku napadeného rozhodnutí již jednou (a to na jeho počátku), skutečnost, že správní orgán pro přehlednost rozhodnutí zdůrazní účastníka řízení ještě opětovně na konci výrokové části, nemůže v žádném případě způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 26. července 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová